

چکیده:

بافتها و مجموعه‌های تاریخی و فرهنگی کشور مملو از بناهای ارزشمند بسیاری می‌باشند که میراث باشکوه تاریخ این مرزو بوم هستند. هر یک به تنهایی می‌تواند گنجینه‌ای از دانش و فرهنگ معماری این سرزمین باشد. امروزه بی‌توجهی و مطرود شمردن این بناها نابودی این گنجینه‌ها را موجب شده است، و این غفلت متأثر از مدرنیته شدن شهرها و تغییر سبک زندگی است. که خود را بی‌نیاز از گذشته می‌داند. در حالیکه شناخت گذشته می‌تواند تجاربی در پیشبرد آینده در اختیار ما قرار دهد و نقش معماری به عنوان یکی از حلقه‌های پیوند دهنده فرهنگ و تاریخ از گذشته به آینده برکسی پوشیده نیست.

سرزمین خراسان با داشتن تاریخ پر فراز و نشیب خود مجموعه‌ای از بناهای مختلف است. رباط عشق نیز یکی از بیشمار بناهایی است که مورد بی‌توجهی قرار گرفته است و دارای قدمتی ۷۰۰ ساله است. زمان ساخت آن به دوره تیموری باز می‌گردد. این بنا بر سر راه قدیمی جرجان- نیشابور قرار گرفته که از راههای پر اهمیت گذشته بوده است. در محوطه‌ای تاریخی قرار دارد که علاوه بر رباط عشق، رباطی دیگر نیز در این محوطه وجود دارد که تنها تهرانگ آن باقی مانده است و همچنین وجود تپه‌ای باستانی که نشاندهنده اهمیت این منطقه در زمان گذشته دارد.

رساله پیش رو با این هدف شکل گرفته است که راهکار برای پایدارسازی و استحکام بخشی بنا از تخریب بیشتر ارائه دهد. این با شناخت و آشنایی گذشته و ماهیت بنا؛ در دو بخش کالبد و تاریخچه آن مقدور گشت لذا برای پیگیری پژوهش از روش توصیفی و تجزیه و تحلیل بهره‌گیری شده است می‌شود. برای شناخت کالبد بنا ویژگیهای جغرافیایی، اقلیمی و طبیعی منطقه شناسایی شد و برای عملکرد آن تاریخچه و هدف ساخت بنا بررسی شد. این شناخت کمک نمود تا پلان و نقشه بنا باز خوانی شده طرح و نقشه اولیه آن بدست آمد از اینرو طرح ارائه شد. در طرح مرمت نیز سعی شد که بنا از تخریب و آسیب بیشتر حفظ گردد. باشد که نتیجه حاصل از این رساله منبعی برای دانش‌دوستان و دانش‌پژوهان عرصه هنر و معماری باشد.

کلیدواژه‌ها: رباط عشق، استحکام بخشی، مرمت تکمیلی